

2014. március 30.
Nagyböjt 4. vasárnapja

Élő Víz

Hitbeli látás

A korábbi századok folyamán a felnőttek keresztelese főként a húsvéti vigília szertartás keretében történt. A hittanulók felkészülésének utolsó szakasza a húsvétot megelőző nagyböjt volt, amely időszakra az Egyház olyan szentírási szövegeket választott, amelyek segítik a keresztség felvételére készülődőket a hit útján.

Ennek megfelelően a testi látás és a lelki világosság, valamint a szemüket eltakarók és a lelki vakság témái kerülnek elő a mai evangéliumban. Az egyik oldalon azok állnak, akik megkapják a látást és elfogadják az általa jelképezett hitet, a másikon pedig a lelkileg elvakultak, akik elutasítják a hitet. János evan-

gélista részletesen írja le a vakon született meggyógyítását. Az elbeszélés a gyógyítás leírásával kezdődik, ezt követi a történetekre való magyarázatkeresés a farizeusok részéről, majd pedig az immár látó személy visszatér Jézushoz, aki tanítást ad a hitbeli látásról és a lelki vakságról.

A nagyböjti időszak a bűntől való megtisztulás ideje, hogy tiszta lélekkel várhassuk a feltámadás húsvéti ünnepét. Bűneikkel saját magunkat sározzuk be, elfedvén ezzel az istengyermekség tiszta arcát önmagunkon. A szentgyónásban Isten megtisztítja arcunkat, szívüket és lelkünket, hogy újra tiszták legyünk. Ő ugyanis nem megbüntet minket, mikor beismerjük előtte vétkeinket, hanem megbocsát.

Ima a hit világosságáért

Urunk, Istenünk! Köszönjük neked a hit ajándékát! Köszönjük, hogy a hit által világosságot gyújtottál életünkben!

Köszönjük, hogy megadtad nekünk a hit elfogadását, a neked való engedelmisséget és az irántad való bizalmat. Tudjuk, hogy a hitetlenség nem azért uralkodik a világban, mert bárkitől is megtagadnád a hit ajándékát, hanem azért, mert egyesek nem fogadják el azt és szembefordulnak szereteteddel.

Értük imádkozunk, hogy elvakultságuk sötétségéből és a lelki vakság állapotából kilépve meglássák a hit világosságát és elfogadják azt! Vezess minden embert a hit és az üdvösség útján!

Ki vétkezett?

A Jézus korabeli felfogás szerint minden testi betegség vagy fogyatékoság háttérében az emberi bűn áll. Aki bűnös, azt Isten valamilyen betegséggel sújtja, még akkor is, ha bűne rejtve marad más emberek előtt.

Még azt is elképzelhetőnek tartották, hogy valaki nem a saját, hanem például a szülei bűne miatt kénytelen elszenvedni testi baját. E felfogásra utal a tanítványok kérdése: „Ki vétkezett? Ő vagy a szülei?” (Jn 9,2). Válaszában Jézus elutasítja ezt a feltételezést, s kifejezi, hogy a bűn és a betegség között nem áll fenn ilyen kapcsolat. Ne gondoljuk, hogy az egykori zsidó nézet nincs jelen napjaink keresztényeinek gondolkodásában! Amikor valakit betegség vagy baleset ér, hányszor hallani kérdését: „Mit vétettem, hogy az Isten ezzel ver?”

Két szempontból is helytelen ez a gondolkodásmód. Egyrészt, mert nincs feltétlenül kapcsolat a bűn és a betegség között, másrészt pedig azért, mert Isten nem könyörtelen, aki minden pillanatban azt lesi, hogy ki vétkezett és bűnét azonnal megtorolja. Jézus új összefüggésbe helyezi a betegséget: a vak betegségén és gyógyulásán keresztül Istent akarja megmutatni, kinyilvánítani jóságát. A minket érő betegségeket, tragédiákat ennek fényében érdemes inkább jelennek és figyelmeztetésnek tartanunk, mintsem büntetésnek.

Isten elé nem állhatunk büszkeséggel, hanem bűnbánattal kell meghajolnunk előtte. Bűneink beismerése indít el bennünk azon az úton, amelyen az irgalomban gazdag Istennel találkozhatunk.

Nagyböjt 4. vasárnapja	Hétfő	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Nagyböjt 5. vasárnapja
1Sám 16,1b.6-7.10-13 Ef 5,8-14 Jn 9,1-41	Iz 65,17-21 Jn 4,43-54	Ez 47,1-9.12 Jn 5,1-16	Iz 49,8-15 Jn 5,17-30	Kiv 32,7-14 Jn 5,31-47	Bölcs 2,1a.12-22 Jn 7,1-2.10.25-30	Jer 11,18-20 Jn 7,40-53	Ez 37,12b-14 Róm 8,8-11 Jn 11,1-45